

Sygnatura akt VI Ka 449/19

Warszawa, dnia 5 listopada 2021 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędzia: SO Adam Bednarczyk

SO Justyna Dołhy

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Zbigniewa Smolińskiego

5 po rozpoznaniu dnia 5 listopada 2021 r. w Warszawie

6 rozpoznał sprawę

7 M. P. (1), syna R. i B., urodzonego (...) w W.

8 oskarżonego o przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k., z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 229 § 1 kk, z art. 46 ust. 1 i 2 ustawy o usługach detektywistycznych oraz z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

9 M. G., syna A. i J., urodzonego (...) w K.

10 oskarżonego o przestępstwo z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

11 P. H., syna S. i I., urodzonego (...) w W.

12 oskarżonego o przestępstwa z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

13 T. R., syna Z. i A., urodzonego (...) w Ż.

14 oskarżonego o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k.

15 R. K., syna A. i A., urodzonego (...) w W.

16 oskarżonego o przestępstwo z art. 229 § 1 k.k.

17 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

18 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

19 z dnia 18 lipca 2018 r. sygn. akt IV K 4063/06

1. w odniesieniu do oskarżonego M. P. (1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach II oraz X i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 kpk umarza postępowanie przeciwko M. P. (1) w zakresie czynów opisanych w punktach 7, 27 i 28 komparycji zaskarżonego wyroku,

- oskarżonego M. P. (1) uniewinnia od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach IV i V,

- uchyla rozstrzygnięcia z punktu XIV oraz punktów XV, XVI i XVIII w części dotyczącej tego oskarżonego;

- utrzymuje w mocy rozstrzygnięcie z punktu III wydane w oparciu o art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani,

2. w odniesieniu do oskarżonego M. G. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- uniewinnia M. G. od popełnienia czynu przepisanego mu w punkcie VI,

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów XV i XVIII w części dotyczącej tego oskarżonego;

3. w odniesieniu do oskarżonego P. H. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- uniewinnia P. H. od popełnienia czynu przepisanego mu w punkcie VII;

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów XV i XVIII w części dotyczącej tego oskarżonego;

4. w odniesieniu do oskarżonego R. K.:

- uchyla wyrok w części jego dotyczącej w zakresie rozstrzygnięcia z punktu XI i ustalając, że przypisany mu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 229 § 2 kk, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk, postępowanie karne przeciwko oskarżonemu umarza,

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów XVI i XVIII w części dotyczącej tego oskarżonego;

5. w odniesieniu do oskarżonego T. R.:

- uchyla wyrok w części jego dotyczącej w zakresie rozstrzygnięcia z punktu XII i ustalając, że przypisany mu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 228 § 2 kk, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk, postępowanie karne przeciwko oskarżonemu umarza,

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu XVIII w części dotyczącej tego oskarżonego;

- utrzymuje w mocy rozstrzygnięcie z punktu XIII, z tym że za jego podstawę prawną przyjmuje art. 45a § 1 kk;

6. kosztami sądowymi w sprawie w zaskarżonej części obciąża Skarb Państwa;

7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 619,92 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego R. K. w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Adam Bednarczyk SSO Jacek Matusik SSO Justyna Dołhy

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 449/19	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 18 lipca 2018 r. sprawie IV K 4063/06		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. H.	Niekaralność oskarżonego	Karta karna	4805
2.		R. K.	Niekaralność oskarżonego	Karta karna	4806

3.		T. R.	Niekaralność oskarżonego	Karta karna	4807
4.		M. G.	Niekaralność oskarżonego	Karta karna	4808
5.		M. P. (1)	Fakt śmierci oskarżonego	Odpis skrócony aktu zgonu	4657
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.1.1-4.	Karty karne	Dokumenty urzędowe, sporządzone w prawidłowej formie przez uprawnione do tego osoby, zostały w całości uznane przez Sąd za wiarygodne, ponieważ brak			

		<p>było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich autentyczności, zwłaszcza że nie były kwestionowane przez strony postępowania.</p>	
2.1.1.5.	Odpis skrócony aktu zgonu	<p>Dokument urzędowy, sporządzony w prawidłowej formie przez uprawnione do tego osoby, jego wiarygodność, w tym autentyczność i rzetelność nie budzą wątpliwości.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie winy i sprawstwa oskarżonego T. R., podczas gdy w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości co do tego, by oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
	<p>Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonego T. R. zmierza w istocie do wykazania, że w sprawie brak jest dowodów</p>		

przemawiających
za winą i
sprawstwem
oskarżonego, a
przy tym
ujawnione w
toku
postępowania
okoliczności
winny budzić
wątpliwości,
które
rozpatrywane na
korzyść
oskarżonego,
zgodnie z zasadą
in dubio pro
reo, prowadzić
powinny do
uniewinnienia
od zarzucanych
czynów
oskarżonego T.
R..

W ocenie Sądu
w sprawie nie
znajdzie
zastosowania
powołany przez
skarżącego art.
5 § 2 k.p.k.,
bowiem nie
mamy do
czynienia z
warunkami
spełniającymi
hipotezę
powyższego
przepisu. Jak
wskazuje się
w orzecznictwie
zarzut
naruszenia art.
5 § 2 k.p.k.
może być uznany
za skuteczny
tylko wówczas,
gdy zostanie
wykazane, że

orzekający sąd
rzeczywiście
powziął
niedające się
usunąć
wątpliwości,
jednak nie
rozstrzygnął ich
na korzyść
oskarżonego.
Dla zasadności
tego zarzutu
nie wystarczy
zaprezentowanie
przez stronę
własnych
wątpliwości co
do
zgromadzonego
materiału
dowodowego i
wymowy
poszczególnych
dowodów. Jeżeli
poczynione
ustalenia
faktyczne
uzależnione są
od obdarzenia
wiarą tej, czy
innej grupy
dowodów, nie
wchodzi w
rachubę
naruszenie
reguły in dubio
pro reo,
ponieważ
jednym z
podstawowych
obowiązków
sądu
orzekającego jest
swobodna ocena
dowodów (art.
7 k.p.k.) (zob.
post. SN z
2.06.2021 r.,

V KK 233/21,
niepubl.).

Skarżący w
wywiedzionym
środku
zaskarżenia
zmierza w istocie
do podważenia
wiarygodności
wyjaśnień
współoskarżonych,
którzy w swoich
depozycjach, w
zakresie, w
którym zostały
one uznane
za wiarygodne
przez sąd a
quo, obciążają
oskarżonego.

Tym samym nie
może być mowy
o

wątpliwościach,
które należałoby
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego,
gdyż co do
zasady zarzut
naruszenia przez
sąd art. 5 § 2
k.p.k. nie może
być podnoszony
jednocześnie z
obrazą art. 7
k.p.k. (por. post.
SN z 9.04.2021
r., IV KK 415/20,
niepubl.).

Obraza art. 5
§ 2 k.p.k. ma
miejsce
wyłącznie
wówczas, gdy
w oparciu o
istniejące
dowody nie da
się rozstrzygnąć

jakiejś kwestii faktycznej. Tam natomiast, gdzie zagadnienie to sprowadza się do dania wiary określonej grupie dowodów problem nie leży na płaszczyźnie zasady in dubio pro reo, ale utrzymania się sądu w ramach dyrektywy swobodnej oceny dowodów.

Na marginesie jedynie zauważyć należy, że skarżący w ogóle nie zaprezentował żadnej w zasadzie argumentacji, zmierzającej do wykazania jakichkolwiek niedających się usunąć wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego T. R.. obrońca oskarżonego jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu Rejonowego przyjętymi za podstawę skazania oraz z częścią motywacyjną

<p>wyroku sądu I instancji, a odnosząc się do materiału dowodowego, czyni to pobieżnie i globalnie.</p> <p>Z tych względów zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. uznany został za chybiony, bowiem wskazywane przez skarżącego uchybienie procesowe nie miało w sprawie miejsca.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. R. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Z uwagi na wcześniej wskazane okoliczności skutkujące oceną sformułowanego zarzutu jako niezasadny, Sąd Okręgowy rozpatrując sprawę w granicach zaskarżenia oraz w ramach stawianych zarzutów, stosownie do art. 433 § 1 k.p.k., uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku skarżącego.</p>	
--	--

	Zarzut	
2.	<p>Naruszenie art. 7 k.p.k. skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych i mające wpływ na treść wydanego wyroku, przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnień oskarżonego T. R., sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy w sprawie oskarżony stwierdził, że nigdy nie przyjmował korzyści majątkowych oraz osobistych w zamian za wystawianie niezgodnego z prawdą zwolnienia lekarskiego; - wyjaśnień oskarżonego R. K., sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

wiedzy i doświadczenia życiowego, przez uznanie za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego jedynie z postępowania przygotowawczego, w którym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a zakwestionowanie wyjaśnień oskarżonego złożonych w późniejszym etapie postępowania prowadzonego w sprawie, w których nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wskazał, że wyjaśnienia składane na etapie postępowania przygotowawczego nie były składane swobodnie;

- wyjaśnień oskarżonego **M. P. (1)**, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przez uznanie dowodu za niewiarygodny w części dotyczącej kwestionowania przez oskarżonego, że udzielił on pomocy R. K. w uzyskaniu zwolnienia lekarskiego od T. R.;

- nagrań prezentowanych przez Prokuratora i zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu audio-fonoskopii celem ustalenia autentyczności nagrań;

A także naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 167 k.p.k. przez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań świadka oskarżyciela publicznego, w tym Prokuratora Prokuratury Okręgowej Moniki Mazur, którzy w toku postępowania przygotowawczego mieli przesłuchiwać oskarżonego **R. K.** i z nim rozmawiać, na okoliczność przebiegu czynności procesowej, zachowania oskarżonego i wiedzy o powodach odwołania wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do zarzucanego mu czynu.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do sformułowanych zarzutów Sąd miał na uwadze, że w istocie apelacje wywiedzione przez obrońcę oskarżonego T. R. oraz R. K. kwestionują ocenę tych samych dowodów, bowiem oba czyny przypisane oskarżonym pozostają ze sobą w związku przedmiotowo-podmiotowym, dotyczą przy tym w zasadzie tego samego przestępstwa, w którym brali udział zarówno T. R. jak i R. K., gdyż w obu przypadkach mamy do czynienia z przestępstwem łapownictwa, w jednym zaś z postacią bierną, w drugim natomiast z czynną. Niemniej te same w istocie dowody obciąża zarówno T. R. jak i R. K.</p> <p>Oceniając przy tym zarzuty wywiedzione przez skarżących w środku zaskarżenia Sąd dokonał ich interpretacji zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 118 § 1 k.p.k., w sposób uwzględniający również treść art. 438 k.p.k. W tym miejscu przypomnieć należy, że z utrwalonej praktyki orzeczniczej wynika, że art. 438 k.p.k. wyznacza nie tylko katalog tzw. względnych przyczyn odwoławczych, ale wskazuje na swoistą kolejność zarzutów, które nie tylko powinny być odpowiednio formułowane w apelacji, ale również rozpatrywane przez sąd ad quem. Powyższe skutkuje także tym, że skarżący stawiając zaskarżonemu orzeczeniu zarzuty winien przede wszystkim wskazywać na takie uchybienie sądu meriti, które ma charakter pierwotny, nie zaś na konsekwencje tego naruszenia. W przypadku, gdy charakter pierwotny ma naruszenie przez sąd a quo przepisów</p>	

prawa procesowego w zakresie w szczególności naruszenia zasad oceny dowód, oczywiste jest, że o ile miało to wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, to wspomniane uchybienie prowadzi do błędnego ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji niekiedy do błędnej subsumcji, a tym samym naruszenia prawa materialnego. Trafnie zatem wskazuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony w sytuacji, w której w oparciu o prawidłowo przeprowadzone oraz trafnie ocenione dowody - też co do wiarygodności - sąd czyni ustalenia faktyczne, które z dowodów tych nie wynikają (błąd dowolności) albo gdy w oparciu o tak przeprowadzone i ocenione dowody nie poczynił ustaleń faktycznych, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (błąd braku) (por. wyr. SA w Poznaniu z 23.06.2021 r., II AKa 62/21, niepubl.).

Z tych względów Sąd ad quem uznał, że sformułowane w środkach odwoławczych zarzuty dotyczą w istocie naruszenia przez sąd meriti obrazy art. 7 k.p.k. i oceny dowodów, co jedynie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych. Konstatacja ta pozwoliła na rozpatrzenie przedstawionych zarzutów łącznie.

Odnosząc się natomiast merytorycznie do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 167 k.p.k. przez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu audio-fonoskopii na okoliczność autentyczności nagrań oraz dowodu z zeznań świadka oskarżyciela publicznego, w tym Prokuratora Prokuratury Okręgowej

Moniki Mazur, którzy w toku postępowania przygotowawczego mieli przesłuchiwać oskarżonego R. K. i z nim rozmawiać, na okoliczność przebiegu czynności procesowej, zachowania oskarżonego i wiedzy o powodach odwołania wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do zarzucanego mu czynu, wskazać należy, że zarzut ten jest niezasadny. Obrona w trakcie trwającego postępowania nie wniosowała o przeprowadzenie dowodów, których nieprzeprowadzenie z urzędu zarzuca jako uchybienie sądu. Zarzut naruszenia art. 167k.p.k. polegający na nieprzeprowadzeniu dowodów z urzędu przez sąd zawsze jawi się jako zmierzający do niedopuszczalnego przerwania na sąd I instancji odpowiedzialności za bierną postawę strony podczas procesu. Aktywność dowodowa w perspektywie art. 167 k.p.k. stanowi obowiązek strony czynnej oraz podmiotów kwalifikowanych, zaś obowiązek Sądu działania z urzędu w tym zakresie istnieje tylko w sytuacji gdy okoliczności sprawy wskazują, że przeprowadzenie dowodu jest konieczne. W realiach niniejszej sprawy przeprowadzenie dowodów, o których mowa w apelacji obrońcy oskarżonego K. nie tylko nie było konieczne, ale wręcz było niecelowe, z jednej z uwagi na upływ czasu od daty czynności z oskarżonym (dowód z zeznań prokuratora), z drugiej zaś z uwagi na fakt, że w toku procesu obrona nie kwestionowała autentyczności nagrań (dowód z opinii fonoskopijnej).

Odnosząc się do zarzutów nienależytej oceny przez sąd meriti wyjaśnień oskarżonych T. R., M. P. (1) oraz R. K., Sąd Okręgowy uznał te zarzuty za chybione, bowiem Sąd Rejonowy nie naruszył art. 7 k.p.k. dokonując

ich oceny. Przypomnieć w tym miejscu należy, że istota kontroli odwoławczej dokonywana przez sąd ad quem w przypadku zarzutów skargi dotyczących dokonanej przez a quo oceny dowodów, sprowadza się do skonfrontowania krytycznej ze swej istoty argumentacji strony skarżącej orzeczenie, z wywodami przedstawionymi przez sąd meriti w części motywacyjnej wyroku, zawierającej podstawy rozstrzygnięcia. Konsekwencją tego poglądu jest wniosek, zgodnie z którym skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostej jej negacji i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Ta metoda kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną (por. wyr. SA w Warszawie z 5.07.2017 r., II AKa 121/17, niepubl.). Sąd odwoławczy jedynie wówczas może zaakceptować ocenę dowodów zaproponowaną przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, jeżeli strona w sposób niebudzący wątpliwości wykaże, że analizując i oceniając materiał dowodowy, sąd naruszył reguły poprawnego rozumowania, nie uwzględnił zasad doświadczenia życiowego lub wskazań wiedzy specjalistycznej, jeśli takowa dla oceny okoliczności sprawy była niezbędna. Samo przedstawienie oceny odmiennej nie może być wystarczające dla skutecznego wykazania obrazy przez sąd meriti art. 7 k.p.k. (por. SA w Warszawie

z 6.11.2017 r., II AKa 270/17, niepubl.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy uznać należy, że Sąd Rejonowy zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił dowód w postaci wyjaśnień R. K.. Oskarżony w początkowym etapie postępowania, mianowicie w toku przesłuchania przed organem postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. R. K. opisał przy tym szczegółowo wizytę w gabinecie lekarskim oskarżonego T. R. i okoliczności, w których doszło do wręczenia korzyści majątkowej (k. 175). Następnie w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony wycofał się ze złożonych wyjaśnień, nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Powodem takiej postawy procesowej w postaci początkowego przyznania się do popełnienia zarzucanych czynów, zdaniem oskarżonego, była chęć wcześniejszego zakończenia przesłuchania (k. 2212-2215, 3957). Zdaniem Sądu Okręgowego przyczyny zmiany depozycji oskarżonego nie są wiarygodne, a tym samym sąd meriti prawidłowo je ocenił, uznając wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w części.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 15 lutego 1985 r., IV KR 25/85 (OSNKW 1985 Nr 11-12, poz. 103), zgodnie z którym „pomówienie współoskarżonego - nawet następnie odwołane - może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki”. Sąd Najwyższy zauważył przy tym, że w przypadku odwołania takiego „pomówienia” należy zbadać, czy powody, jakie podał autor tego typu wypowiedzi,

uzasadniają ich zmianę i czy są przekonujące (podobnie: wyr. SA we Wrocławiu z 19.12.2017 r., II AKa 364/17, niepubl.; SA w Katowicach z 20.12.2018 r., II AKa 459/18, niepubl.). Podkreślić przy tym należy, że o wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (zob. wyr. SA w Białymstoku z 21.02.2013 r., II AKa 18/13, niepubl.).

Na kanwie rozpatrywanej sprawy wskazać należy, że zupełnie nieprzekonujące są wyjaśnienia oskarżonego R. K. złożone w toku postępowania jurysdykcyjnego, zgodnie z którymi miał on przyznać się do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż chciał szybko zakończyć czynność procesową ze swoim udziałem, a przy tym wskazał na popełnione przez organ postępowania przygotowawczego błędy proceduralne. Oskarżony jest bowiem policjantem, w chwili czynności procesowej – przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego, z pewnym już stażem, pozwalającym na rozeznanie się w sposób dostateczny w realiach prowadzonych postępowań karnych oraz ich systematyką. Przesłuchanie nie jest dla niego obcą, nieznaną czynnością, wiedział on bowiem czego można się spodziewać w toku przeprowadzanej czynności z jego udziałem, a czas jej trwania w najmniejszym nawet zakresie nie tłumaczy samoobciążania się oskarżonego. Rozsądny człowiek, a takim niewątpliwie jawi się oskarżony w bezpośrednim kontakcie, prawidłowo rozeznany w swojej sytuacji procesowej, wie co oznacza przyznanie się do winy i z pewnością nie czyni

tego pozornie, chcąc wcześniej opuścić budynek Prokuratury. Nadto oskarżony sam przyznał przed Sądem, że postawienie mu zarzutów karnych obciąża go pod względem zawodowym, uniemożliwi mu bowiem pełnienie służby na dotychczasowych warunkach. Sprzeczny z doświadczeniem życiowym byłby przy tym pogląd odmienny, zgodnie z którym za prawdziwe uznać należy jedynie wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania jurysdykcyjnego. Prowadziłoby to bowiem do wniosku, że R. K. przyznając się do zarzucanego mu czynu w pełni świadomie postawił na szali swoje życie zawodowe, nieposzlakowaną opinię w pracy oraz zaryzykował swoim ewentualnym skazaniem jedynie po to, by wcześniej skończyć przesłuchanie. Wniosek taki jawi się jako absurdalny.

Niezależnie od tego wskazać należy, że wyjaśnienia R. K. odnajdują potwierdzenie w pozostałym zabranym w toku postępowania materiale dowodowym, obejmującym zarówno materiały jawne jak i niejawne, przy tym depozycje oskarżonego korespondują z wyjaśnieniami T. R. oraz M. P. (1) złożonymi na początkowym etapie postępowania przygotowawczego. Trudno bowiem uznać, że skoro oskarżeni wyjaśniali tożsamo, to wówczas kłamali. Doświadczenie życiowe podpowiada, że zwykle podejrzani na początkowym etapie postępowania zaskoczeni, że ich inkryminowane zachowanie wyszło na jaw i stało się wiadome organom ścigania, wyjaśniają prawdziwie, przy czym w związku z faktem zatrzymania, które na ogół odbywa się paralelnie, nie mają możliwości porozumienia się i uzgodnienia

wspólnej wersji obrony. Poza tym za zaaprobowaniem oceny wyjaśnień oskarżonego dokonanej przez sąd meriti przemawia również to, że skoro R. K. nie wiedział w związku z jaką sprawą jest przesłuchiwany, to trudno byłoby mu złożyć depozycje tożsame do wyjaśnień pozostałych oskarżonych. Powyższe doprowadziło Sąd do wniosku, że brak jest podstaw to podzielenia zarzutu skarżących, co do naruszenia przez Sąd Rejonowy dyrektyw z art. 7 k.p.k. przy dokonywaniu oceny wyjaśnień R. K..

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień M. P. (1) również w tym przypadku zaznaczyć należy, że oskarżony przyznał się początkowo do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył depozycje obciążające T. R. i R. K. przy czym czynił to w zasadzie konsekwentnie przez cały tok postępowania, do czasu postępowania jurysdykcyjnego. Nadto nawet w toku postępowania jurysdykcyjnego nie zanegował faktu, że to on skierował R. K. do T. R., a odnosząc się do okoliczności związanych z poinstruowaniem odnośnie do konieczności udzielenia korzyści majątkowej zasłonił się niepamięcią. Tym samym dowód ten został prawidłowo oceniony przez sąd a quo, jako wiarygodny i korespondujący z częściowymi wyjaśnieniami oskarżonego K.. Jedynie oskarżony T. R. konsekwentnie kwestionował swoje sprawstwo. Niemniej wobec treści pozostałych dowodów uznać należy, że wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedynie realizację własnej linii obrony i nie są prawdziwe, gdyż nie mają odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym. Jak wcześniej wspomniano wykazanie naruszenia art. 7 k.p.k. nie może polegać jedynie na

<p>prostej polemice z wyrokiem sądu I instancji, według której do naruszenia powołanego przepisu doszło, bo sąd dysponując innym, obciążającym oskarżonego materiałem dowodowym, przyjął wersję sprzeczną z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>Z tych względów Sąd uznał oceniane zarzuty jako chybione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych T. R. i R. K. od zarzucanych im czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na wcześniej wskazane okoliczności skutkujące oceną sformułowanych zarzutu jako niezasadne, Sąd Okręgowy rozpatrując sprawę w granicach zaskarżenia oraz w ramach stawianych zarzutów, stosownie do art. 433 § 1 k.p.k., uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku skarżących.</p>		

	Zarzut	
<p>3.</p>	<p>Naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienie zaskarżonego wyroku, przez brak precyzyjnego wskazania faktów uznanych przez sąd za udowodnione</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	i dowodów, na których się oparł, a także z jakich powodów nie zostały uznane dowody przeciwne i nieprzeprowadzenie kompleksowej oceny wszystkich dostępnych w sprawie dowodów.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd uznał sformułowany zarzut jako chybiony, bowiem uzasadnienie sporządzone przez sąd meriti odpowiada wymogom określonym w art. 424 § 1 k.p.k. Uzasadnienie sporządzone zostało w sposób kompleksowy i prawidłowy, umożliwiając dokonanie kontroli instancyjnej. Należy przez to rozumieć, że sąd ad quem rozpatrując sprawę, mógł zapoznać się z motywami oraz z tokiem rozumowania Sądu Rejonowego, który uznał winę skarżącego. Tym samym nie można stwierdzić, by doszło do naruszenia prawa do obrony skarżącego. Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. stanowi względną przyczynę odwoławczą, a skarżący winien wykazać, by podnoszone naruszenie przepisów prawa procesowego doprowadziło na naruszenie jego praw. (por. wyr. SA w Poznaniu z 28.09.2021 r., II AKa 177/21, niepubl.). Sąd podziela przy tym zapatrywanie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w wyroku z 1 marca 2019 r., II AKa 222/18 (niepubl.), zgodnie z którym przedmiotem kontroli odwoławczej jest wyrok, a nie samo uzasadnienie, ewentualne nieprawidłowości w jego sporządzeniu nie oznaczają nieprawidłowości wyroku, gdyż to materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, stanowiący podstawę dowodową wyroku, powinien</p>		

decydować o trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, a nie sam dokument w postaci uzasadnienia. Z tych względów zarzut uznano za chybiony.	
Wniosek	
O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. R. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na wcześniej wskazane okoliczności, skutkujące oceną sformułowanego zarzutu jako niezasadny, Sąd Okręgowy rozpatrując sprawę w granicach zaskarżenia oraz w ramach stawianych zarzutów, stosownie do art. 433 § 1 k.p.k., uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku skarżącego.	

	Zarzut	
4.	Obrazy przepisów prawa materialnego art. 4 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i prowadzenie postępowania wobec oskarżonego M. P. (1) , w sytuacji, gdy upłynął termin przedawnienia karalności zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>Sąd na zasadzie art. 436 k.p.k. ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego, przez co pominął odniesienie do omawianego zarzutu, gdyż jego uwzględnienie stało się bezprzedmiotowe w sytuacji, gdy w chwili rozpatrywania sprawy oskarżony zmarł, a zatem co prawda, na innej podstawie, lecz doszło do uchylecia zaskarżonego wyroku w tej części i umorzenia postępowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania względem oskarżonego M. P. (2) ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek, choć z innych merytorycznie przyczyn, okazał się trafny, gdyż oskarżony w chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy zmarł, a więc wyrok sądu meriti w części dotyczącej oskarżonego M. P. (1), w zakresie czynów z pkt 7,27 i 28 części wstępnej wyroku należało uchylić a prowadzone postępowanie podlegało umorzeniu.</p>		

	Zarzut	
<p>5.</p>	<p>Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia i skutkujących błędem w ustaleniach faktycznych: - art. 399 k.p.k. przez nieuprzedzenie stron postępowania o możliwości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zmiany kwalifikacji czynów objętych aktem oskarżonego pkt 1-6, 8-12, 15-19, 20-25, 13, 14, 26, 29, 30-43, co skutkowało naruszeniem prawa do obrony;</p> <ul style="list-style-type: none"> - przez niewskazanie w wyroku wszystkich termin rozprawy głównej, na których rozpatrywana była sprawa; - art. 410 k.p.k. przez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z ponownego przesłuchania współoskarżonych, wobec których umorzono postępowanie; - przez zaliczenie do materiału dowodowego w sprawie dowodów stanowiących materiały niejawnie, mimo braku ich w katalogu wymienionym w art. 19 ustawy o Policji. 	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd na zasadzie art. 436 k.p.k. ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego, przez co pominął odniesienie do omawianego zarzutu, gdyż jego uwzględnienie stało się bezprzedmiotowe w sytuacji, gdy w chwili rozpatrywania sprawy oskarżony zmarł, a zatem co prawda, na innej podstawie, lecz doszło do uchylecia zaskarżonego wyroku w tej części i umorzenia postępowania, a w pozostałym zaś zakresie, z powodów wymienionych w dalszej części uzasadnienia, także do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		

Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania względem oskarżonego M. P. (2) ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek, choć z innych merytorycznie przyczyn, okazał się trafny, gdyż oskarżony w chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy zmarł, a więc wyrok sądu meriti w części dotyczącej oskarżonego M. P. (1), w zakresie czynów z pkt 7,27 i 28 części wstępnej wyroku należało uchylić a prowadzone postępowanie podlegało umorzeniu.		

	Zarzut	
6.	Obrazy przepisów prawa materialnego przez niezastosowanie w zakresie czynów zarzuconych M. G. art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (czyny nr 45-55, 67-69 i 74 w akcie oskarżenia) i zaniechanie umorzenia postępowania z powodu upływu przedawnienia karalności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rozpoznanie wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. G. apelacji na zasadzie art. 436 k.p.k. zostało ograniczone, bowiem inne uchybienie, uwzględnione przez Sąd z urzędu, a o którym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia,		

doprowadziło do wydania w sprawie wyroku uniewinniającego.		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec oskarżonego M. G.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na to, że rozpoznanie środka odwoławczego zostało ograniczone, Sąd Okręgowy nie miał podstaw do uwzględnienia wniosku.		

	Zarzut	
7.	<p>Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. przez dopuszczenie jako dowód materiałów z kontroli operacyjnej stosowanej wobec oskarżonego M. G. w sytuacji, gdy dowód ten nie został uzyskany legalnie; - art. 413 § 2 k.p.k. przez nieprawidłowe sformułowanie opisu czynu zawierającego znamiona czynu zabronionego z art. 266 § 2 k.k., w sytuacji gdy Sąd I instancji wyeliminował to przestępstwo z kwalifikacji prawnej. 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>Rozpoznanie wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. G. apelacji na zasadzie art. 436 k.p.k. zostało ograniczone, bowiem inne uchybienie, uwzględnione przez Sąd z urzędu, a o którym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, doprowadziło do wydania w sprawie wyroku uniewinniającego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie pkt VI przez uniewinnienie oskarżonego M. G. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o umorzenie uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w pkt 65 aktu oskarżenia i umorzenie postępowania w stosunku do pozostałych zarzucanych mu czynów, albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że rozpoznanie środka odwoławczego zostało ograniczone, Sąd Okręgowy nie miał podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>		

	Zarzut	
<p>8.</p>	<p>Obrazy przepisów prawa materialnego polegający na zakwalifikowaniu czynu przypisanego R. K. z art. 229 § 1 k.k. zamiast z art. 229 § 2 k.k., jako wypadek mniejszej wagi.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ocenę zarzutu należy poprzedzić wyjaśnieniem, że de facto wskazane naruszenie zostało ujęte przez obrońcę oskarżonego R. K., jako dotyczące niewspółmierności kary. Interpretacji jednak tego zarzutu Sąd ad quem dokonał jednak z uwzględnieniem wcześniej wspomnianych reguł wynikających z art. 118 § 1 k.p.k., jak również w oparciu o art. 438 k.p.k. Istota zarzutu obrońcy sprowadza się tym samym do kwestionowania kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonego i błędnym niezastosowaniu przez sąd meriti art. 229 § 2 k.k., a tym samym potraktowania występkę oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi.</p> <p>Zgodnie z art. 229 § 1 k.k. kto udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. W przypadku jednak mniejszej wagi, stosownie do art. 229 § 2 k.k., sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Okolicznościami skutkującymi ustaleniem, że sprawca czynu z art. 229 § 1 k.k. dopuszcza się w istocie przestępstwa w typie uprzywilejowanym, są okoliczności przedmiotowe i podmiotowe jego popełnienia. Do takich okoliczności należą: społeczne skutki czynu korupcyjnego, jak również zachowania, za które przyjmowana jest łapówka, wartość korzyści majątkowej,</p>	

charakter korzyści osobistej, okoliczności przyjęcia korzyści, czas przyjęcia korzyści, charakter funkcji publicznej sprawowanej przez daną osobę przyjmującą korzyść, charakter potrzeby osoby udzielającej korzyści (im bardziej podstawowy, związany z jej trudną sytuacją życiową, tym wyższa społeczna szkodliwość czynu osoby przyjmującej korzyść), charakter związku korzyści z pełnioną funkcją publiczną (im ściślejszy, związany z konkretną czynnością służbową, tym wyższy stopień społecznej szkodliwości) (por. A. Barczak-Oplustil, M. Iwański [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 228, nt. 55.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy uznać należy, że choć co prawda oskarżony R. K. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przedmiotowo i podmiotowo istotne dla przestępstwa z art. 229 § 1 k.k., o tyle Sąd Rejonowy błędnie zakwalifikował jego czyn, nie przyjmując wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 229 § 2 k.k. O tym, że zachowanie oskarżonego realizuje znamiona typu uprzywilejowanego przestępstwa świadczą przede wszystkim okoliczności, w których zostało ono popełnione, a polegające na tym, że oskarżony w zamian za zwolnienie lekarskie oferował relatywnie niską korzyść majątkową, którą były pieniądze w wysokości 100 złotych. Kwota ta stanowi niewielki procent wynagrodzenia otrzymywanego w normalnym warunkach przez oskarżonego R. K., jak również T. R., a zatem lekarza, któremu korzyść została wręczona. Ponadto oskarżony nie

podejmował żadnych starań w celu ukrycia przekazywanej korzyści majątkowej, gdyż nie zmierzał do pozornego zalegalizowania przysporzenia, a jedynie schował pieniądze do środka książeczki zdrowia. Oskarżony nie działał publicznie, czym okazałby rażące lekceważenie porządku prawnego. Otrzymane przez niego zwolnienie lekarskie nie stanowiło przy tym podstawowej potrzeby jego życia, gdyż sam w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że na zwolnienia lekarskie chodził wyłącznie wówczas, kiedy chciał odpocząć od wykonywanych obowiązków służbowych. Kompleksowa ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, że trafny jest zarzut skarżącego, w którym kwestionuje on przyjętą kwalifikacją prawną czynu.

Rozpatrując wskazany zarzut Sąd Okręgowy uznał, że te same okoliczności przedmiotowe i podmiotowe skutkujące zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego R. K., pozostają aktualne i winny zostać uwzględnione po stronie T. R.. Jak wynika bowiem z art. 435 k.p.k. sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchYLENIEM lub zmianą na rzecz tamtych. Jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 grudnia 2012 r., II AKa 485/12 (niepubl.) art. 435 k.p.k. winien być interpretowany szeroko, gdyż jedynie takie stosowanie powołanego przepisu gwarantuje realizację jego ratio

legis, którą jest dążenie do wewnętrznej sprawiedliwości orzeczenia wydanego w stosunku do więcej niż jednego oskarżonego. Przepis ten tym samym należy odczytywać przez pryzmat łączności przedmiotowej i podmiotowej, której granice wyznacza art. 34 § 1 k.p.k. Należy również zaznaczyć, że art. 435 k.p.k. umożliwia nie tylko wyjście przez sąd ad quem poza granice podmiotowe wniesionego środka zaskarżenia, ale również wyjście poza zarzuty sformułowane w apelacji wniesionej przez skarżącego. Stosownie bowiem do art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy co do zasady rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów. Możliwie jest jednak szersze rozpoznanie sprawy, poza granicami zarzutów, jeżeli zaktualizowały się przesłanki zastosowania w sprawie art. 435 k.p.k.

Mając to na uwadze należy zauważyć, że skarżący T. R. w wywiedzionej apelacji nie zarzucił obrazy przez sąd meriti przepisów prawa materialnego, tj. art. 228 § 2 k.k. przez jego błędne niezastosowanie. Niemniej nie można pominąć, że przestępstwa przypisane obu oskarżonym R. K. oraz T. R. pozostają ze sobą w ścisłym związku przedmiotowy, bowiem dotyczą w istocie tożsamego czynu zabronionego, a mianowicie przekupstwa biernego i czynnego. Przestępstwo przypisane T. R. stanowi bowiem „lustrzane odbicie” przestępstwa, którego dopuścił się R. K.. Tym samym mając na uwadze swoistą łączność podmiotową popełnionych przez oskarżonych czynów zabronionych,

jak również fakt tożsamości okoliczności ich popełnienia uznać należy, że wychodząc poza granice zarzutów apelacji wywiedzionej na korzyść T. R., Sąd Okręgowy zobligowany był, w myśl art. 435 k.p.k., do zmiany kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez T. R..

Z tych względów zarzut uznano za zasadny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i o uniewinnienie oskarżonego R. K. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W świetle argumentacji przedstawionej w ocenie sformułowanego zarzutu, wniosek został oceniony jako częściowo zasadny. Uwzględnienie zarzutu prowadziło do zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym R. K. i T. R. czynu. Wobec przyjęcia przez Sąd, że oskarżeni dopuścili się czynu w typie uprzywilejowanym, kara kształtuje się na poziomie zagrożenia grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Stosownie do art. 101 § 1 pkt 4 k.k. karalność przestępstwa o takim zagrożeniu karą ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Obaj oskarżeni w warunkach sprawy działali 7 grudnia 2004 r. Uznać zatem należy, że nawet gdyby w tym okresie wszczęto

postępowanie karne, to karalność czynu ustalały, uwzględniając art. 102 k.k., 7 grudnia 2019 r. Z tych względów, wobec upływu okresu przedawnienia karalności czynów, wyrok należało uchylić i umorzyć postępowanie. Jak wynika bowiem z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wszczęte postępowanie karne umarza się, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

	Zarzut	
9.	<p>Naruszenie art. 7 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego wyroku, polegające na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznanie za wiarygodne wyjaśnień M. P. (1), w sytuacji, gdy z opinii biegłego psychologa wynika, że oskarżony ma tendencje do konfabulacji i wyolbrzymiania własnej roli; - pominięcie dowodu z wyjaśnień P. H. na okoliczność kontaktów oskarżonego z M. P. (1). 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rozpoznanie wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. H. apelacji na zasadzie art. 436 k.p.k. zostało ograniczone, bowiem inne uchybienie, uwzględnione przez Sąd z urzędu, a o którym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, doprowadziło do wydania w sprawie wyroku uniewinniającego.		
Wniosek		

O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny ale z przyczyn innych, o których będzie mowa niżej.		

	Zarzut	
10.	Obrazę art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przez dokonanie błędnej kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonemu P. H. w pkt 76-89, 94-96, 98 i 100, w sytuacji gdy brak jest dowodów na przysporzenie korzyści majątkowej dokonane przez P. H. na rzecz M. P. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rozpoznanie wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. H. apelacji na zasadzie art. 436 k.p.k. zostało ograniczone, bowiem inne uchybienie, uwzględnione przez Sąd z urzędu, a o którym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, doprowadziło do wydania w sprawie wyroku uniewinniającego. Nie mniej jednak Sąd Okręgowy sygnalizuje, bez głębszej analizy tego zagadnienia, że zarzut ten był słuszny.		

Wniosek		
O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasługiwał na uwzględnienie, ale z przyczyn o których będzie mowa niżej..		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego przez skazanie oskarżonych Marcina Popowskiego (pkt IV i V), oskarżonemu M. G. (pkt VI) oraz P. H. (pkt VII) za czyny nie wyczerpujące znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 231 § 2 k.k.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Do znamion czynu z art. 231 § 2 k.k. należy m.in. działanie przez funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu prywatnego lub publicznego. Podzielić należy ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym nie każde, formalne tylko, przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków służbowych pociąga za sobą odpowiedzialność karną z art. 231 k.k., gdyż dla bytu tego przestępstwa konieczne jest		

także działanie przez sprawcę na szkodę interesu społecznego lub jednostki. Niedopuszczalne jest również czynienie jakichkolwiek domniemań, zgodnie z którymi każde tego typu działanie sprawcy prowadzi do powstania inkryminowanego skutku (por. wyr. SN z 25.11.1974 r., II KR 177/74, niepubl.; post. SN z 25.02.2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 53).

Jak wynika natomiast z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. każdy wyrok skazujący winien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Z przepisu tego jasno wynika, że żaden element, od którego uzależnione jest uznanie danego zachowania za bezprawne, nie powinien być w takim wyroku pominięty. Nie jest zatem dopuszczalne skazanie osoby, której nie przypisano zachowania odpowiadającego określonym w ustawie wszystkim znamionom danego typu czynu zabronionego (zob. wyr. SN z 26.03.2019 r., V KK 109/18, niepubl.). Niezamieszczenie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku wszystkich znamion ustawowych czynu zabronionego jest bowiem równoznaczne z naruszeniem konstytucyjnej zasady nullum crimen sine lege. Właściwy opis czynu w wyroku skazującym ma więc charakter gwarancyjny (por. wyr. SN z 15.08.2018 r., IV KK 308/17, Prok.i Pr.-wkl. 2018/11/7). Tym samym przy braku choćby jednego ze znamion w opisie czynu przypisanego nie jest dopuszczalne uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa (por. post. SN z 01.12.2015 r., V KK 351/15, KZS 2016 Nr 5, poz. 17).

Sąd rozpoznający tę sprawę podziela stanowisko wyrażone w judykaturze, zgodnie z którym art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie wymaga od sądu orzekającego tego, by dosłownie przytoczył w opisie czynu przypisanego oskarżonemu słowa zawarte w dyspozycji przepisu określającego wymagane dla bytu danego rodzaju przestępstwa znamiona, bo dla spełnienia zawartego w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wymagania wystarczy, aby znamiona te immamentnie zawierały się w tych wyrażeniach, które użył sąd opisując przypisane oskarżonemu za-chowanie. Tym samym opis czynu może być dokonany w języku ogólnym, a niekoniecznie w języku ściśle prawniczym; istotne jest tylko, aby odpowiadał pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego. Niekiedy w opisie czynu brak jest sformułowania wiernie przytaczającego określone znamię danego czynu, jednak analiza tego opisu prowadzi do wniosku, że chociaż wprost nie wyrażone, wspomniane znamię w opisie jest zawarte (por. wyr. SN z 21.11.2018 r., IV KK 253/18, niepubl.; post. SN z 8.05.2018 r., II KK 29/18, niepubl.; wyr. SA w Katowicach z 22.06.2017 r., II AKa 150/17, niepubl.). Tym samym za dopuszczalne uznać należy dokonanie interpretacji opisu czynu przypisanego oskarżonym.

Niezależnie jednak do powyższego wskazać należy, że choć co prawda Sąd Rejonowy w rozpatrywanej sprawie dokonał zmiany opisu czynów oraz przyjętej kwalifikacji, w stosunku do tych elementów wskazanych w akcie oskarżenia, to jednak nie uzupełnił opisów

w sposób uwzględniający wszystkie znamiona przestępstwa z art. 232 § 2 k.k. Mianowicie brak jest w tym zakresie ustalenia, że oskarżeni działali na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Jak podnosi się bowiem w literaturze, wykazanie realizacji znamion przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. wymaga skonkretyzowania interesu, na szkodę którego działał sprawca. W opisie czynu musi zatem pojawić się określenie konkretne, gdyż za wystarczające nie uznaje się przyjęcie, że oskarżony zrealizował znamiona działania „na szkodę interesu publicznego” (por. A. Barczak-Oplustil, M. Iwański [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 231, nt. 14). Tym samym prowadzi to do wniosku, że opis czynu sformułowany przez sąd meriti w omawianym zakresie nie odzwierciedla znamion przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. Oczywistym jest przy tym, że nie każde zachowanie funkcjonariusza publicznego polegające na przekroczeniu uprawnień lub nie dopełnieniu obowiązków będzie się łączyło z naruszeniem interesu publicznego lub prywatnego, a wręcz przeciwnie można wyobrazić sobie sytuację, kiedy zachowania takie będą podjęte w interesie publicznym lub prywatnym.

Biorąc to pod uwagę sąd ad quem wydał wyrok uniewinniający, mając na uwadze fakt, że w sprawie nie wniesiono apelacji na niekorzyść oskarżonych, więc uzupełnienie opisu czynu było niedopuszczalne. Zgodnie z treścią art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k., sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wtedy, gdy

wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy. Zastosowanie zakazu reformationis in peius oznacza, że w przypadku braku środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonego, jego sytuacja w postępowaniu odwoławczym nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie: nie tylko w zakresie sprawstwa, wymiaru kary, środków karnych, czy też kwalifikacji prawnej, ale również ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy nie może dokonać żadnych posunięć powodujących, a nawet mogących powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego. W szczególności sąd odwoławczy nie może również uzupełnić opisu czynu o brakujące znamię (por. wyr. SN z 5.07.2018 r., V KK 228/18, niepubl.; wyr. SN z 15.03.2017 r., II KK 10/17, Prok. i Pr. - wkł. 2017, Nr 5, poz. 12, post. SN z 26.10.2016 r., II KK 273/16, niepubl.; wyr. SA w Warszawie z 15.07.2019 r., II AKa 103/19, niepubl.).

Rozpatrując tę kwestę Sąd miał również na uwadze art. 440 k.p.k., zgodnie z którym, jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego albo w sytuacji określonej w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. uchyleniu. Sąd Okręgowy podzielił tym samym zapatrywanie wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2021 r., III KK 75/21 (niepubl.), zgodnie z którym o rażącej niesprawiedliwości orzeczenia można mówić w szczególności wtedy, gdy skazano sprawcę za czyn zabroniony, którego znamion nie wypełnił.

<p>Mając na uwadze powyższe w omawianym zakresie oskarżonych należało uniewinnić od przypisanych im czynów, niezależnie od granic zaskarżenia oraz zarzutów sformułowanych w wywiedzionych środkach odwoławczych.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 18 lipca 2018 r. sprawie IV K 4063/06 w zakresie pkt III i pkt XIII</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Stosownie do art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 2050 ze zm.) w razie skazania za przestępstwo określone w art. 62 lub w art. 62b oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, nawet jeżeli nie były własnością sprawcy. Z uwagi na fakt, że postępowanie prowadzone względem M. P. (1) zostało umorzono z powodu śmierci oskarżonego, należało orzec przepadek zabezpieczonych substancji niedozwolonych.</p>		

<p>Przepadek pieniędzy orzeczony wobec T. R. należało orzec w oparciu o art. 45a § 1 k.k., zgodnie z którym sąd może orzec przepadek w przypadku okoliczności wyłączającej ukarania sprawcy. Z uwagi na umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu, orzeczenie przepadku na tej podstawie było dopuszczalne.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.1 Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 18 lipca 2018 r. sprawie IV K 4063/06 w zakresie pkt IV i V, VI, VII przez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W związku z uwzględnieniem okoliczności branych pod uwagę z urzędu, opisanych szczegółowo w sekcji 4.1. uzasadnienia, konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im czynów.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>Uchylenie z powodu śmierci oskarżonego M. P. (1), wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 18 lipca 2018</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>

	r. sprawie IV K 4063/06 w zakresie pkt II i X.	
Zwiążle o powodach uchylecia		
W toku postępowania odwoławczego ustalono, że oskarżony zmarł. Tym samym konieczne było umorzenie postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.		
1.1.	Uchylenie z powodu przedawnienie karalności czynu, w wyniku zmiany przyjętej kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonym T. R. oraz R. K., wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 18 lipca 2018 r. sprawie IV K 4063/06 w zakresie pkt XI i XII.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Z powodu uwzględnienia zarzutu omówionego w sekcji 3.8 uzasadnienia a także w wyniku zastosowania art. 435 k.p.k. na korzyść oskarżonego T. R., dokonano zmiany kwalifikacji prawnej czynu, przyjęto czyn zagrożony niższą karą niż pierwotnie przypisany. Skutkowało to ustaleniem, że karalność czynów uległa przedawnieniu, a więc w oparciu o art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne należało umorzyć.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. mając na uwadze, że wniesione apelacji doprowadziły do umorzenia postępowania lub do uniewinnienie oskarżonych.	
	O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu oskarżonego R. K. orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1651 ze zm.) w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb	

	<p>Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18), zgodnie z którymi koszty nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Koszty obrony przed sądem okręgowym jako sądem odwoławczym wynoszą 420 zł, powiększone o należny podatek VAT w stawce 23%, przy czym wynagrodzenie powiększa się o 20% stawki podstawowej w razie stawiennictwa obrońcy na każdy kolejny termin rozprawy.</p>
7. PODPIS	
SSO Adam Bednarczyk SSO Jacek Matusik SSO Justyna Dołhy	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika		
Podmiot wnoszący apelację	Apelacja obrońcy oskarżonego M. P. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------